

Spínstjinnur Björnsson

Kærunlandspænge

(Ja vi elskar o.s.f.)

og
(der ligger et Land o.s.f.)

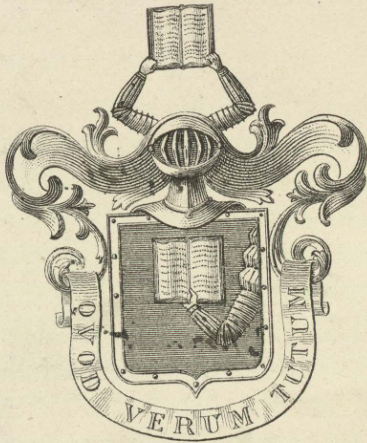
Mskr. fol. 449

Her

fms 449

05a059104

Heinrich Haun

Heinrich Haun

To Nationalfænge
To Fædelandsfænge !

af
Hjort Hansen Hjortsen

1. -

Ja, vi elsker det Landt,
som det stiger frem
fjernt, nejrbidt over Landt

Hvor Beknude !

I foretaar at min Fædelandsfænge

har: 1ste Vers i foretaar

2de Vers ligesaa

3de Vers med hies ikehydelijg Foran-
dring.

4te Vers:

Ja ~~at~~ vi i alle Landt boudte
end at som for Paed,
hijer bare, hvad som koudte
med paa Fædelandskald.

Orde Tider har vi djet,

hvor en Kor drag frem,
Tordenfald kareg. Kyster lynte,
jaa den lyfte hjem.

Kinderlee skal go af fæde
som de vare skæet,
hede kied bare græd,
men at kom igjen !

Haardt Tider har vi djet,
blev tilfæet og tilfæet forstæet;
men i vasse Nød klædjet

fMs 449

05a059104

Henrichsen

Henrichsen

blev tilføjet forfattet,
næv: vorste Ndt klaggjit
Biskop blev os forfattet. ^{Reycheus paratros:}
næv: i vorste Ndt og Biskop
blev vor Biskop og forfattet.

Norge hænd: Læs og Lykke
..f. v. iforandret

og saa maatte forste Vers og
igjen.

Andet fjerde to herom.

Uders vil p anbefale dig den
mageløse Leved: af Kieruelt til

To Nationalfænge
To Fædelandsfænge

af
Hjemsfænge Hjomsen

1. -

Ja, vi elsker det Landt,
som det stiger frem
færet, vejrbidt over Landt

Der ligger et Land med den evige
sue."

Men der var det Nylat med frem
med. den kængerne

Hjomsfænge Hjomsen

gjørget

været,

malek

talet

ste,

hvor en stor dag frem,
Tordenfald længe Kisten lynte,
jaa den lyfte hjem.
Kvinderne skal og af frede
som de vare skædet,
mede Kædet bare grædt,
men det kom igennem!

Haardt Tider har vi døjet,
blev tilfældig tilfældig forskødt;
men i vasse Nød blev døjet

omarbejdede.

To Nationalfænge
To Fædelandsfænge

af
Hjortens Hjørner

I. -

Ja, vi efter det Landt,
som det stiger frem
færet, vejrbidt over Landt
med de kjædede Hjørner,
efter, efter det og træder
paa vor Far og Mor
og den Saganat, som fæder
Drømme paa vor Jord.

Det Land har Karat bjerget
med sin Hjørner,
Det Land har Karat bjerget,
med sin Hjørner
paa det Land har Olaf malet
Korset med sit Bled,
paa det Høje Sverre talet
Rorna mist i mod.

Doender fine Hjørner bjerget,
hvor en Mor drag frem,
Tordenfald Længe Kyster lynte,
paa den lyfte hjem.
Kvinder selv skal og af Hjørner
som de vare Hjørner,
Kunde Kæder bare græd,
men det Korn igjen!

Haardt Tider har vi døjet,
blev tilfældig tilfældig forfaldt;
men i vasse Nød blaaøjede

Lighed blev os ført.
Det gav Faderkraft at bære
Lingersonad og Krig.
At gav Dødens flod sig Ode-
og At gav Forlig!

Norfe hand i Heis og Højte,
høst den store Gud!
Hav har villet dig bygte,
Gjort det mørkt saa ind.
Helt hvidt Tønderne har konget,
Køderne har grødt,
har den Herre stille lønget,
saa vi vandt vor Ret.

Der ligger et Land med den evige Sne,
i Røerne kun er der Vaarliv af se.

Men Havet gaar til med ~~Historien~~ ^{Historie} Don,
kun faldet ~~de mangen en vildt Læng~~
og sejlet er Landt som Mor af Søn.

Him tog os i Taugt, deengager vi var færd
og gav os sin Saga med Billeder paa.

Vi løste, saa Gjet blev stort og vaadt,
da fucille den Gamle og nittede blot.

Vi sprang ned mod Gjorden, vi stirrede ned
den aplegraa Baistafsen, gammel den stod,
hvis stod der end alde, sa' Tugueking;
men fensate Haiger Laa rime. Ring

Him tog os med Haanden og Følge him gav
bort bort derfra til Kiden sa' skille og lav,
hvor Fodrene gænggt har læjet Kude,
og mildlig him sagde: gør I som de!

Him strøde sin Sne over ^{Fjeldbræde} ~~Fjeld~~ Li,
hørd saa sine Gitter at staa den paa Ski.
Him knuste med Hornhaand det Nordhavs Spejl,
hørd saa sine Gitter at hejse Sejl.

Him faldt de vadske Jæder i Rød
at følge vor Fodt med Snul og med Svad,
og selv sad him højt i sin Sagastal
og haanefins Laaben ^{or} under Tol.

Da ^{fløede} ~~fløede~~ ^{fløede} ~~fløede~~ Seggfringenes rullende Taarn,

Da dablet vi af hendes maglige Taarn,
da stod over Fjeldet et Lign i Qind,
~~Da Huer Hengsom, som een gang sid spaaet Dade,~~
~~for siden os mager indtil vor Dode~~
~~af hvar blev der haard, og til ham staaet Haab.~~

Indhold.

Fædrelandsfange af Bjørnstjerne Bjørnson. — Skizzer og Reisebilleder. — Autobiographiske Meddelelser af Stiftsprovst P. A. Jensen. — Christian XI og Dronning. — Literatur. — Norge.

Fædrelandsfange*)

af Bjørnstjerne Bjørnson.

I.

Ja, vi elsker dette Landet,
som det stiger frem
feiret, veiridt over Vandet
med de tusind Hjem,
elsker, elsker det og tænker
paa vor Far og Mor
og den Saganat, som sænker
Drømme paa vor Jord.

Dette Land har Harald bjerget
med sin Rjemperad,
dette Land har Haakon værget,
medens Dvind kvad,
paa det Land har Olaf malet
Korsket med sit Blod,
fra dets Høie Sverre talet
Roma midt imod.

Bønder sine Dyer brynte,
hvor en Hær drog frem,
Lordenffjold langs Kysten lynte,
saa den lystes hjem.
Kvinder selv stod op og strede
som de vare Mænd,
Andre kunde bare græde,
men det kom igjen!

Gaarde Liden har vi døiet,
blev tilsidst forstødt;
men i værste Nød blaasiet
Frihed blev os født.
Det gav Faderkraft at bære
Hungersnød og Krig,
det gav Døden selv sin Ære
og det gav Forlig!

Norste Mand i Huus og Hytte,
taf din store Gud!
Han har villet dig beskytte,
skjont det mørkt saa ud.
Alt hvad Fædrene har kæmpet,
Mødrene har grædt,
har den Herre stille læmpet,
saa vi vandt vor Ret.

II.

Der ligger et Land mod den evige Sne,
i Nørnerne kun er der Vaarliv at se.
Men Havet gaar til med Historie-Døn,
og elsket er Landet som Moder af Søn.

Hun tog os i Fanget, dengang vi var smaa
og gav os sin Saga med Billeder paa.
Vi læste saa Diet blev stort og vaadt;
da smilte den Gamle og nikked blot.

*) Samarbejdsarbejde.

Vi sprang ned mod Fjorden, vi stirrede mod
den afegraa Bautaften, gammel den stod;
hun stod der end ældre, sa' Ingenting;
men stensatte Hauger laa rundt i Ring.

Hun tog os ved Haanden og Følge hun gav
bort derfra til Kirken saa stille og lav,
hvor Fædrene ydmygt har bøiet Knæ,
og mild'lig hun sagde: gjør I som de;

Hun strødde sin Sne over fjeldbratte Li,
bød saa sine Gutter at staae den paa Ski.
Hun knuste med Stormhaand det Nordhavs Speil,
bød saa sine Gutter at heise Seil.

Hun satte de vakreste Jenter i Råd
at følge vor Jdræt med Smil og med Kvad,
og selv sad hun høit i sin Sagastol
og Maanestinskaaben op under Pol.

Da løsned Begeistringens rullende Faann,
da døstes vi af hendes mægtige Mand,
da stod over Fjeldet et Syn i Glød,
som siden os maner indtil vor Død.

